

[Landbrugsministeren.]

hæve dette Underskud, hvis man i betydelig Udstrækning gik over til Frugtavl i Statsskovene. Hvis dette vilde være muligt, er der ingen Tvivl om, at det vilde være lige saa økonomisk at gaa over til Frugtavl i Landbruget. Der er sikkert lige saa stort Underskud i Landbruget, som der er i Statsskovene, og det kunde derfor være lige saa rigtigt at ændre det almindelige Landbrugs Drift til Frugtavl som at ændre Statsskovenes Drift til Frugtavl.

Jeg er nu heller ikke helt sikker paa, at alle kan drive Frugtavl saaledes, at de faar et godt Udbytte ud af det. Det er sikkert muligt at fremskaffe lige saa mange og flere Regnskaber, der viser Underskud for Frugtavl, som der kan fremskaffes Regnskaber, der viser Overskud, saa af den Grund tror jeg ikke, man tør anbefale en meget stærk Overgang for Statsskovene til Frugtavl.

Det forekommer mig ogsaa, at hvis man ønsker Frugtavlens udvidet — og jeg er ikke uenig med det ærede Medlem i, at noget saadant bør finde Sted —, er det rimeligere for det almindelige Landbrug at gaa over til Frugtavl, end det er for Statsskovene, for jeg tror ikke, det vil volde saa store Udgifter i mange Landbrug, ikke mindst i de mindre Landbrug, at gaa den Vej, som det vilde, hvis man omlagde Skovdriften. Derfor maa jeg sige, som jeg gjorde i Fjor, at jeg nærer ikke ringe Betænkelighed ved at imødekomme den Opfordring, som det ærede Medlem har rettet til mig.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal først tillade mig at bemærke til det ærede Medlem Hr. Krag, at jeg ikke i mindste Maade tvivler om eller nogen Sinde har tvivlet om Justitsministerens Bemyndigelse til at udstede Guldudførselsforbud i Henhold til Loven af 1914, og at hvis Ministeriet ikke havde besluttet at forbyde Udførsel af Guld fra Landet, som var paa-begyndt, vilde man med stor Ret have kunnet angribe Ministeriet for dette. Nu forbød vi Udførsel af Guld og fik derfor Ro og Tid til at overveje, hvilke Foranstaltninger der videre skulde træffes. Der har været handlet fornuftigt og rigtigt i denne Sag, og Skræp gol ikke, da det ærede Medlem Hr. Krag angreb mig for, hvad der er gjort.

Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard skal jeg sige, at naar han nu lader en Sag, som han begyndte paa den Maade, at han

egentlig stærkt gav Anledning i hvert Fald til at oprulle hele Jarl-Sagen, ende med et kraftigt Overfald paa Pressen, maa jeg minde det ærede Medlem om Mesterens dybe Ord: Hvi ser du Skæven i din Næstes Øje, men Bjælken i dit eget bliver du ikke var. Naturligvis sker der af og til en Taktløshed fra Pressens Side; men den, som kender noget til Pressens Vilkaar, maa snarere beundre, i hvor talløse Tilfælde Pressen undgaar Taktløsheder som den uuddannede Pressemand ikke vil undgaa, og jeg maa sige, at blandt de Taktløsheder, som man kan høre om Pressen, skal man dog lede længe for at finde en frem, som er saa stor som den, det ærede Medlem gør sig skyldig i ved uden nogen som helst Foranledning at drage Jarl-Affæren frem her til offentlig Diskussion.

Jeg har nu tilbage at gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen. Det ærede Medlem har i sin første Tale angaaende Viggo Knudsen efter min Mening tydeligt udtalt Sympati for den, der nægter at lyde Loven. Jeg har ikke i den Anledning forsøgt at korrekse det ærede Medlem, men jeg har udtalt min Beklagelse over, at en Statsebedsmand finder det rigtigt fra denne Plads at vise sin Sympati for Lovovertrædere.

Det er ingenlunde saaledes, at jeg ikke ønsker den almindelige Værnepligt afskaffet, men selvfølgelig maa Loven hævdes og overholdes, saa længe den bestaar.

Det Citat, som det ærede Medlem fremkom med, af en Udtalelse af mig til „Berlingske Tidende“, viser kun, at jeg har været langmodig overfor Viggo Knudsen, at jeg har ønsket at behandle ham saa mildt som muligt, fordi jeg ikke den Gang ansaa ham for og heller ikke nu anser ham for at være en almindelig Forbryder. Derfor viste jeg Mildhed overfor ham i 1929, idet jeg nærede det Haab, at han skulde opgive at trodse Loven. Men han vedblev at trodse Loven, maaske paa ældre Venners daarlige Raad, og hans Adfærd blev værre og værre.

Efter at han paa ny havde nægtet at møde til Session, blev han fremstillet til Session, og da han dér var blevet henvist til civilt Arbejde i Grib Skov, nægtede han at møde i Grib Skov og udeblev, da han skulde møde. Da han saaledes vedblev at trodse Loven, blev det en Nødvendighed — jeg kan saamænd godt sige en sørgelig Nødvendighed for mig — at lære ham, at det ikke lader sig gøre med fuldt Overlæg at sætte sig op mod Loven. Derfor maatte jeg, da han igen havde sultet sig i nogle